

Extra Life

GISÈLE VIENNE

Extra Life: een voorstelling zonder leven

Johan Thielemans

Gezien op 05 oktober 2023

NT Gent

Een podium dat zich in nevelen hult. Het is als een symbool voor een raadselachtige voorstelling. In een abstract landschap met drie personages beperkt de choreografie van maakster Gisèle Vienne zich tot een soort abstracte mime. Tot mensen vervellen deze gestalten niet. Het zijn schaduwen. Hun gebaren zijn pathetisch. Wat het moet voorstellen, blijft geheel onduidelijk.

09 OKTOBER 2023

Als je de zaal betreedt hangt er al een mistwolk. Langzamerhand schijnt er wat meer licht op het toneel en zien we een auto. Twee inzittenden praten of luisteren naar de radio. Uit hun gesprek leiden we af dat ze van een feestje terugkomen. Ze vragen zich ook af of aliens de wereld veroverd hebben, en of die misschien van mensen bezit hebben genomen. Zijn ze zelf onbewuste gasten van de buitenaardse wezens?

In een tweede fase van de voorstelling, verlaten de twee personages het voertuig, en gaan ze in slowmotion door de mist wandelen. Ze gebruiken een eenvoudige visuele woordenschat waarbij hun lichamen bewegen met pathetische, verwrongen gebaren. De drie wezens tonen een absolute eenzaamheid. Als er een derde personage uit de mist opdoemt, neemt hij deel aan de eenvoudige dans. Wie man of vrouw is, valt dan niet meer te onderscheiden. Als een personage helemaal in elkaar duikt, begint het te wenen. Het is het enige spoor van menselijkheid. Als dan twee personages elkaar in een innige omarming vinden, is er een ogenblik van rust, zelfs van harmonie. Maar een ogenblik later slaat de eenzaamheid weer toe.

Ondertussen wordt het licht steeds belangrijker. Vienne en haar lichtman Yves Godin maken dan gebruik van laserstralen. Eerst is dat een wat banale lichtshow, waarbij de stralen het publiek beschijnen. Daarna worden er op de

vloer van de scène rode lichtstrepen getrokken. Ze vormen tenslotte een complex patroon waarin de personages zo goed als verdwijnen.

Gisèle Vienne gaat er prat op dat ze een ‘andere’ vorm van theater maken nastreeft, waarin licht en laser volwaardige medespelers zijn.

Vienne gaat er prat op dat ze een ‘andere’ vorm van theatermaken nastreeft, waarin scènische middelen als licht en laser volwaardige medespelers zijn. Wat hoogdravend beweert ze op haar website dat ze de hiërarchie van een toneelvoorstelling doorbreekt. Wat haar methode bereikt is een levenloos schouwspel met alleen maar traag schrijdende figuren. De uitvoerders Adèle Haenel, Theo Livesey en Katia Petrowick zijn zo onpersoonlijk als robots. De voorstelling wordt een kil esthetisch object met drie spelers als poppen zonder persoonlijkheid, wandelend (en soms wenend) in een kaal landschap vol mist.

Af en toe wordt een zin gezegd. Wat ik onthouden heb is: ‘ik voel me schuldig omdat ik naar een tekenfilm heb gekeken’. In deze voorstelling zonder verhaal, weet je niet wat je geacht wordt met deze mededeling aan te vangen. Persoonlijk heb ik mij nooit schuldig gevoeld omdat ik naar een tekenfilm keek. So what?

De voorstelling heet ‘Extra Life’, maar omdat ze over de hele lijn ondoorzichtig blijft, kan je ook niet vatten wat het verband is tussen de titel en het lichtspektakel.

Tenslotte zegt een schaduw: ik hou van deze melodie. Ze heeft het over de muziek van Caterina Barbieri: een beperkt aantal noten, die de hele avond repetitief hebben geklonken. Nu ondersteunen ze een eenvoudige dans die heel lang duurt. Is dit een beeld van geluk? Zijn er problemen opgelost? Ik kom het niet te weten.

De voorstelling van Gisèle Vienne is koude esthetiek, waarbij de maakster bricoleert met verschillende elementen uit de theatertechniek, tot alles wat menselijk is, verdwenen is. Tot er van deze ‘Extra Life’ niet meer overblijft dan een lege doos.